

Magnum Bullarium Romanum, Seu Ejusdem Continuatio

Quæ Supplementi loco sit, tum huicce, tum aliis quæ præcesserunt
Editionibus, Romanæ, & Lugdunensi ...

Complectens Constitutiones Benedicti XIV. ab Anno 1752. usque ad
Annum 1757 - Cum Appendice ad Annos 1744. 1745. 1748

Luxemburgi, 1758

XXXVII. Ne Christifideles sub Turcarum ditone versantes, ad occultandam
Christianæ Nomina sibi imponant, iisque se compellari patiantur. 1.
Augusti.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-74789](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-74789)

1754.

Et an etiam non illicitæ pactiones prohibeantur?

Censuit Congregatio prædicta, Monasteria seu Collegia prædicta cõprehendi.

Eprohiberi licitas etiam pactiones, si ante electionem fuerint initas.

Sivero post, Sedis Apostolicæ iudicio esse subiciendas.

secundo, an prædicta Constitutio eas etiam afficiat pactiones, quæ in Ecclesiis, vel Monasteriorum ipsorum utilitatem cedunt, vel quæ alioquin, si per se spectentur, non iudicantur illicitæ.

§. 2. Hinc ad tollendas huiusmodi dubitationes, & animarum pericula tutius submovenda, Congregatio particularis Consistorialis, a Sanctissimo Domino Nostro deputata, censuit, si Sanctitati Suae videbitur, declarandum, & decernendum, sub præmissa Constitutione Innocentii XII., ejusque omnibus præscriptionibus, etiam quoad inflictas poenas, omnino comprehendi etiam Monasteria, vel Capitula, seu Collegia mixta ex utriusque sexus personis, regimini, vel jurisdictioni unius Abbatis, seu Præpositæ, sive Prioris, subjectis, ac de ejusmodi etiam Monasteriis, Capitulis, sive Collegiis præfatam Constitutionem esse intelligendam, perinde ac si de iis quoque expressa, & specialis mentio habita fuisset: Adeoque pactiones, Capitulationes, concordata, seu statuta quæcumque huiusmodi, occasione electionis personæ prædictis Monasteriis, sive Capitulis, & Collegiis præponenda, tum facta, tum quæ deinceps fieri contingeret, tametsi interposita iurisdictione religione roborata, omnino obnoxia esse, & fore prohibitioni, nullitati, poenæ, ceterisque omnibus, & singulis ordinationibus, decretis, & declarationibus respectivè in ea, ut præfertur, Constitutione contentis, & quatenus opus sit, ad huiusmodi etiam Monasteria, vel Capitula, sive Collegia mixta ex utriusque sexus personis, præsertim Constitutionem esse extendendam.

§. 3. Præterea, cum valde Ecclesiasticæ discipline intersit omnem ambitiosæ cupiditatis aditum præcludere, ac providere, ne ullo modo etiam indirecte, lesa remaneat libertas eligendi personas magis dignas, magisque idoneas, quæ assentiri forsitan recusarent iis pactionibus, quibus alie minus idoneæ, ad obtinendum electionis commodum, annuerent; similiter declarandum, & decernendum censuit, memorata Constitutione affici eas etiam pactiones, ante electionem, vel postulationem initas, quæ cateroquin Ecclesiis ipsis, vel monasteriis utiles sint, vel quæ intrinsecus, & per se consideratæ, nullam mali suspensionem releant, sed quæ ideo male sunt, quia jure humano, & per Sacros Canones, sive Apostolicas Constitutiones, ac præsertim illam Innocentii XII. interdicuntur: Quo vero ad eas, quas post electionem vel postulationem fieri contingeret, servandam itidem esse memoratam Innocentii XII. Constitutionem, ut scilicet illæ statim ad Summum Pontificem deferantur, & Sedis Apostolicæ iudicio subjiciantur, suspensa interim earum executione, donec ab eadem Sancta Sede, sine cuius auctoritate nihil omnino in similibus pacificis est, confirmationis robur in totum, vel in partem obtinuerint. Facta autem per me infrascriptum præfatæ Congregationis Secretarium de præmissis relatione Sanctissimo Domino Nostro, ejusdem Congregationis sententiam Sanctitas Sua approbavit, atque ita ab omnibus, ad quos pertinet, perpetuo, & inviolabiliter servari, & iudicari mandavit, cum omnibus etiam derogationibus præfatæ Constitutioni Innocentii XII. insertis; nec non Litteras Apostolicas in forma Brevis super presentis Decreti confirmatione, & approbatione expediri iussit.

Datum Romæ hac die 16. Augusti 1727.

P. Cardinalis Corradinus.

Dominicus Rivera diæ Congreg. Secretarius.

Loco + Sigilli.

§. 4. Huiusmodi autem tam providam, ac salubre Decretum, quo firmius subsistat, & servetur exactius, tenore præsentium, Apostolica auctoritate approbamus, & confirmamus, ac de novo, quatenus opus sit, statuimus, & innovamus, atque illud ab omnibus cujuscumque ordinis, gradus, status, ac dignitatis, in perpetuum servari, & custodiri præcipimus, & mandamus: decernentes, easdem præsentis Litteras semper firmas, validas, & efficaces existere, & fore, suosque plenarios, & integros effectus sortiri, & obtinere, ac illis, ad quos spectat, & pro tempore quodcumque spectabit, in omnibus & per omnia plenissime suffragari, sicut in præmissis per quoscumque Iudices Ordinarios, & delegatos, etiam causarum Palatii Apostolici Auditores, iudicari, & definiri debere, ac irritum, & inane, si secus super his a quocumque quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari: quibuscumque in contrarium facientibus non obstantibus.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die xv. Julii MDCCLIV. Pontificatus Nostri Anno Decimoquarto.

D. Card. Passioneus.

Ne Christiani sub Turcarum ditione versantes, ad occultandam Christianæ Religionis professionem, Mahumetana Nomina sibi imponant, iisque se compellari patiantur.

Venerabilibus Fratribus Archiepiscopis & Episcopis, necnon dilectis Filiis Parochis, & Missionariis, Provinciae Albanie.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres, Dilecti Filii, Salutem, & Apostolicam Benedictionem.

Quod Provinciale Concilium Albanum Provinciae vestrae, Venerab. Fratres, Dilecti Filii, Anno MDCCIII. sub fel. rec. Clemente Papa XI. Prædecessore nostro celebratum; inter cætera, Canone tertio sanctissime statuerat, nimirum ne Turcica, seu Mahumetana Nomina, sive parvulis, sive adultis in Baptismate imponerentur; neve Christiani Turcici, seu Mahumetani Nomina, quæ nunquam sibi imposita fuerant, ob quamcumque vel tributorum exemptionem & immunitatem, vel liberi commercii commodum, vel evitandarum poenarum causam, se nuncupari paterentur: id ipsum, inter cætera, Nos quoque commendantes, confirmavimus, ac servandum præcepimus in nostra Encyclica Epistola, cujus initium est: *Inter-omnigenas*, pro Regno Servie, & finitimis Regionibus, super pluribus Religionis ac discipline capitibus die xi. mensis Februarii Anno MDCCXIV. Pontificatus Nostri Anno Quarto edita. Providum igitur, ac salutare ejusmodi statutum ab Antecessoribus vestris tanta cum sapientia ac religione conditum, & tamquam luculentum Catholicæ Fidei, sinceræque vestrae Christianæ pietatis exemplum, aliis ad imitandum & omnino custodiendum a Nobis districte præceptum, quemadmodum in Provinciae vestrae majorem gloriam & existimationem, majoremque consequendam aeternæ animarum salutis utilitatem; ita si negligi forte contingat, in majus ejusdem vestrae Provinciae dedecus, apertumque animarum delictum redundare videtur.

§. I. Nos autem, qui ab usum illum in prædicta Epistola nostra tamquam turpem Christianæ professionis occultationem ad infidelitatem

1754.

Hoc Decretum Apostolica auctoritate roboratur.

Et illius perpetuæ firmitati consulti. non obstantibus quibuscumque.

Dat. die 15. Julii 1754. Pontificatus XIV.

XXXVII.

Iterata decreta, quibus vetitum Christianis quæcumque ob causâ Mahumetana nomina assumere.

* In hac Editione Tom. XVI, pag. 173.

Eorum quippe usus mendacium in re gravissima, & virtutem fidei negatione continet.

accidentem pronuntiavimus, maximo cum Pontificii animi nostri morore accepimus, quod quamplurimi istius Provinciae, posthabita aeternae salutis ratione, eadem Turcica, sive Mahumetana Nomina usurpare pergant, non solum ut a tribus & oneribus illis, quae Christifidelibus imposita sunt, vel imponi saepe contingit, immunes & liberi sint & habeantur; verum etiam ut tam ipsi, quam eorum Parentes, a Mahumetana Secta apostatasse minime credantur, nec poenis hac in re inflictiis mulctentur. Haec enim omnia, et si Fides Christi in corde teneatur, fieri tamen nequeunt, sine Mahumetis errorum simulatione, sinceritati Christianae contraria; quae mendacium in re gravissima continet, & virtutem Fidei negationem, maxima cum Dei injuria, Proximique scandalo, includit; Unde opportuna etiam praebetur Turcis ipsis occasio, Christifideles omnes, tamquam hypocritas & deceptores existimandi, atque adeo jure ac merito persequendi.

Unde nullatenus ferendus.

§. 2. Accedit praeterea ad mororem, doloremque nostrum magis magisque augendum, quod nonnulli ex Vobis ipsis, Venerabiles Fratres, atque ex Vobis quoque, Dilecti Filii Parochi & Missionarii, ad tam pravam ac destabilem simulationem nihil animadvertentes, immo conniventes, atque inanibus ad excusandas excusationes in peccatis rationum momentis adducti, eos Christifideles curae vestrae creditos, qui saepedicta Turcica, seu Mahumetana Nomina assumunt, iisque vocari student, ad Sacramentorum participationem, sine ullo proorsus conscientiae angore, & publica cum bonorum Christifidelium offensione, admittere non verentur.

Nova Sanctione damnatur, ac interdicitur.

§. 3. Hinc est, quod Nos, qui ex injuncta Nobis omnium Ecclesiarum sollicitudine, ac summa Sacrosancti Apostolatus procuracione, Christianos omnes in viam salutis reducere, eisdemque puros, sinceros, in spiritu & veritate ambulantes, & absque macula, Deo exhibere tenemur, postquam Venerabiles Fratres nostros S. Romanae Ecclesiae Cardinales contra Haereticam pravitatem Generales Inquisitores super hac re audivimus, de eorum consilio, primum quidem laudatum Concilii Albani vestrae provinciae Canonem renovantes, Apostolica auctoritate nostra tenore praesentium confirmamus, & districtè servandum mandamus; nequaquam memoratae Epistolae nostrae decreta ad vestram quoque Provinciam auctoritate & tenore paribus extendimus, & servanda itidem praecipimus: Deinde districtè pariter prohibemus, ne quilibet ex Christifidelibus, quocumque casu vel pretextu, aut in quibusvis excogitabilibus circumstantiis, eadem Turcica, seu Mahumetana Nomina, ut Mahumethani credantur, assumere audeat.

Sub certis spiritualibus poenis, quarum executio Episcopis committitur.

§. 4. Porro, Venerabiles Fratres, Dilecti Filii, Vos rogamus & in Domino hortamur, ut serio animo ministerium vestrum, & districtam Supremo Pastorum Principi Jesu Christo Aeterno Judici rationem de commissis unicuique vestrum ovibus a Vobis reddendam considerantes, & ipsi curetis per bona opera vestra certam electionem vestram facere, & minime omittatis, (quod sine gravissima incuriae, negligentiaeque vestrae culpa accidere non potest) eosdem Christifideles Provinciae vestrae arguere, obsecrare, & increpare in omni patientia & doctrina, ut conversationem suam inter Gentes habentes bonam, in omnibus seipsos praebant exemplum bonorum operum, ut ii, qui ex adverso sunt, vereantur, nihil habentes malum dicere de ipsis, quasi malefactoribus, qui turpis lucri causa aliud in ore, aliud in corde gerant. Quod si qui admonitionibus vestris & praecipis nostris non acquiescant, ad Apostolicae disciplinae normam, virga compeisci debent, & circa ipsos Albanensis Synodi vestrae, & dictae Epistolae nostrae, sanctiones &

poena omnino exequenda sunt, quibus in vita Sacramentorum, & post mortem, si impenitentes decesserint, suffragiorum incapaces declarantur. Quas quidem poenas iterum, quatenus opus sit, innovamus & infirmamus, & debita executioni a Vobis mandandas volumus, & injungimus. Hoc autem nemini ex Vobis, Venerabiles Fratres, Dilecti Filii, durum esse debet; quoniam nisi abundaverit justitia vestra plusquam Schismaticorum & Haereticorum, quorum tamen nullus Mahumetanus Nomen assumere praesumat, non intrabit in Regnum Coelorum.

§. 5. Illos denique, qui ex Mahumetanis Christiani facti, vel qui istorum sunt filii, si de sua in Fide constantia diffidant, vereranturque, ne si Turcica deponant nomina, Dominantium poenas incurant, easdemque subire formident, serio admonemus, ut omnino regiones illas occulte deserant, & ad Terras Christianorum accedant, atque confugiant, in quibus & Deus, qui dat escam omni Carni, & Fidelium Caritas minime ipsis deerit; maxime si Episcoporum commendatiis Epistolis muniatur. Interim Vobis, Venerabiles Fratres, Dilecti Filii, Apostolicam Benedictionem, quam a quolibet Venerabili Fratre Antistite in sua Diocesi Christifidelibus Orthodoxis nostro nomine impendi volumus, peramanter elargimur.

Datum Romae apud S. Mariam Majorem die prima Augusti MDCCCLIV. Pontificatus Nostri Anno XIV.

Diffidentes de sua in Fide constantia ad Christianorum terras confugere hortantur.

Dat. die 1. Augusti anni 1754. Pontificatus anno 14.

Ecclesiasticis omnibus Ritus Slavo-Latini praecipitur ut in Missis & Divinis Officiis Slavum Litterale idioma cum characteribus Hieronymianis retineant, & Missalibus Breviariis &c. utantur typis Congregationis Propagandae Fidei editis.

XXXVIII.

BENEDICTUS EPISCOPUS,

Servus Servorum Dei, Ad perpetuam rei memoriam.

EX pastoralis munere, quo Romani Pontifices Catholicae praesunt Ecclesiae, eamque moderantur, consueverunt Praedecessores Nostri vigilem navare curam, ut in Sacris peragendis, suos unaqueque Natio legitime investos Ritus religiose custodiat, ejusque idiomatis uniformitatem retineat, quo illius respective Majores in Missa Sacrificio Divinisque Officiis usi dignoscantur; prohibentes ne quid a prisca lingua, vulgaribus licet dicendi formulis immutata, deflectatur, omnemque adhibentes operam, ut abusus procedentibus temporibus inolecentes eradicarent.

Pontificis sollicitudo, ne novitates & abusus in Sacros Ritus irrepant.

§. 1. Cum itaque ex fide dignorum testimonio acceperimus, in Ritu Slavo-Latino, quem felicitis recordationis Praedecessor Noster Joannes Papa VIII. fidei ac religiose Nationi Illyricae, una cum idiomate, quod nunc Slavum litterale appellant, & characteribus, quos Hieronymianos dicunt, adhibendum concessit, & successivis temporibus recolenda memoriae Praedecessores pariter Nostri Urbanus VIII., & Innocentius X., dum Missale, & Breviarium eodem idiomate, & characteribus, excudenda typis traderentur, iteratis vicibus confirmarunt; nonnullos irrepere abusus, Apostolicae Sedis intentionibus, institutisque contrarios, perniciose aliquorum libertate, qui audent Missas, insertis Orationibus & precibus Slavo vulgari sermone conscriptis, componere, Initium quoque Evangelii secundum Joannem,

Ritus Nationi Illyricae concessus a Joanne VIII.

Intervetus, pluribus irreptis abusus.